

265

PROKOPSKÉ LISTY

měsíčník nejen pro žižkovské farníky

ÚNOR 2015

Milí farníci a čtenáři,

tyto řádky píšu krátce po teroristických útocích v Paříži. Toto město poměrně dobře znám nejen z doby svých studií ve Francii, ale i z jeho pozdějších návštěv. Miluji tam několik míst s neopakovatelnou atmosférou: dívat se na děti pouštějící si lodičky v jezírku Lucemburské zahrady, dát si kafe v kavárně na náměstí Bastily, pohroužit se do ticha zvláštního chrámu Saint-Sulpice anebo se pomodlit u hrobu sv. Vincenta de Paul na Rue de Sèvres, kde jsem kdysi krátce po svěcení prožil velmi intenzivní duchovní období. Proto pro mne zprávy o uzavřených bulvárech, policejních kordonech a strachu v centru Paříže i na jejich periferiích nebyly pouze vzdálenými informacemi, ale živými představami.

Myslím, že se dá obdivovat semknutost Francouzů, kteří vděčně a téměř jednotně dokázali uznat práci a postup armády, četníků i policistů a možná se na rozdíl od nás nepředháněli v hledání a vypichování toho, co mohli při zásahu udělat lépe nebo co v tom pochopitelném zmatku a strachu opomněli. Myslím, že rozumím i jejich semknutosti, když nápisy *Je suis Charlie* demonstrovali solidaritu se zabitými redaktory a odmítnutí násilí jako projev nesouhlasu se svými oponenty. Jsem téměř přesvědčen, že mnozí z nich nepřemýšleli nad dalšími aspekty této proklamace, které vyplují na povrch po opadnutí prvotních silných emocí.

To vše paradoxně nastane teprve pár dnů poté, až se vrátí život na pařížských ulicích do běžného normálu a i ti, co si na protest proti islámským extrémistům předplatili týdeník *Charlie Hebdo*, začnou přemýšlet nad jeho obsahem a klást si otázky, nakolik tuto několikanásobnou vraždu redakce vědomě vyprovokovala.

Vážím si svobody, protože nám ji dal Bůh. Jako věřící křesťan jsem si však vědom toho, že ji dal nejen mně, ale i lidem kolem nás, kteří mohou vyznávat i jiné hodnoty. A že k civilizované společnosti a křesťanské morálce patří rovněž vzájemná úcta, která respektuje druhého, a jeho náboženské přesvědčení, jemuž se nesmí vysmívat a tropit si posměch z toho, co je pro něj posvátné, ať už jsou to rodinné, osobní anebo náboženské záležitosti. Svoboda nemůže být povýšena na úroveň, v níž vědomě a se sarkasmem (i když tzv. inteligentně) někdo ubližuje a uráží druhé, zejména jeho náboženské a duchovní citění.

Tím vším byl a je proslulý dotčený týdeník. Kristus mě učí za druhé dávat život, bránit ty, kteří jsou utiskováni, odstrkováni a vysmíváni, bez ohledu na to, zda jsou to moji přátelé anebo nepřátelé. Ježíš klade život za druhé, a ke stejnému stylu volá i nás, kteří jsme se nechali pokřtít. Proto i přes jasné odmítnutí teroristického vyřizování účtů a jednoznačně zamítavý postoj k infiltraci muslimské kultury do Evropy si nemohu vzít do rukou transparent a hlásat, že Jsem rovněž *Charlie*...

Na sociálních sítích se ve stejnou dobu objevila i jiná aktivita: chtěla vyzdvihnout zastřeleného muslimského policistu Ahmeda, jenž ve své službě před budovou redakce chránil životy a bezpečí těch, kteří si tropili posměch z něho i z jeho víry. Video zachycené z jednoho okna protějščí budovy ukazuje, jak je nejdříve postřelen jedním z útočníků, který se po několika vteřinách k němu vrátí, aby jej přímou ranou do hlavy chladnokrevně popravil jako zvíře.

„Možná by se našel ještě někdo, kdo by položil svůj život za spravedlivého. Bůh však prokázal svou lásku, když Ježíš zemřel za nás, kteří jsme hříšní...“ (srov. Řím 5,7-8) Byl bych schopen a ochoten sloužit tomu, kdo mi ublížil? Milovat a nasazovat (a nakonec i položit) život za někoho, kdo se netají tím, že se mi vysmívá? Při veškeré tragédii pařížského útoku mě dojíhá právě tato osoba. A je mi jedno, že nejde o katolíka. Vlastně není. Mrzí mě, že my často svou víru spíše teoretizujeme, analyzujeme a argumentujeme. Kdybych si měl tedy v souvislosti s touto událostí připevnit nějaké heslo, bylo by prosté: *Je suis Ahmed*...

Miloš Ržáček

ÚNOR			
1	ne	4. NEDĚLE V MEZIDOBÍ	
2	po	Uvedení Páně do chrámu	svátek
3	út	sv. Blažej	památka
4	st	sv. Ondřej Corsini	
5	čt	sv. Agáta	památka
6	pá	sv. Pavel Miki a druhové	památka
7	so	sv. Richard	
8	ne	5. NEDĚLE V MEZIDOBÍ	
9	po	sv. Apolonie	
10	út	sv. Scholastika	památka
11	st	Panna Maria Lurdská	památka
12	čt	sv. Benedikt Aniánský	
13	pá	sv. Kateřina Ricciová	
14	so	sv. Valentin	
15	ne	6. NEDĚLE V MEZIDOBÍ	
16	po	sv. Juliána	
17	út	sv. Alexius a druhové	
18	st	Popeleční středa	den přísného půstu
19	čt	bl. Godšalk	
20	pá	sv. Nikefor	
21	so	sv. Petr Damiani	
22	ne	I. NEDĚLE POSTNÍ	
23	po	sv. Polykarp	
24	út	sv. Modest	
25	st	sv. Valburga	
26	čt	sv. Alexandr	
27	pá	sv. Gabriel od Bolestné Panny Marie	
28	so	sv. Roman	

7., 14., 21. 12. 2014

adventní předsevzetí se letos netýkalo pouze dětí, ale i dospělí se mohli společně s ostatními postupně zdokonalovat v konání dobrých skutků, v modlitbě, v odříkání i v plnění svých povinností

3., 10., 17., 24. 12. 2014

čtyři rořátní mše u Sv. Rocha se konaly pokaždé při svíčkách, se zpěvem latinské chorální písně *Rorate caeli desuper*

4. 12. 2014

biblické téma tohoto čtvrtku se týkalo Moábky Rút – jaké byly její zásluhy, že je o ní v Bibli nejen zmínka, ale dokonce se dostala i do Ježíšova rodokmenu?

8. 12. 2014

společnou modlitbou se připravovala naše farnost na blížící se evropské setkání mládeže Taizé v Praze

14. 12. 2014

do kostela Sv. Prokopa lidé přinášeli poslední dárky letošního Stromu splněných přání; hned odpoledne dobrovolníci farní charity vyjžděli autem do terénu, aby je včas odevzdali tam, kde na ně čekali opuštění či nuzní lidé

16. 12. 2014

podvečerní kající pobožnost a následné zpovídání byly jednou z posledních teček společné žižkovské duchovní přípravy na letošní Vánoce

20. 12. 2014

Háje jsou součástí Chodova, a tak jsme se na farní vycházce od stanice metra Háje a od sousoší Kosmonautů záhy ocitli v chodovském Komunitním centru Matky Terezy; místní nás uvítali, pohostili dobrým slovem a poskytli prostor pro slavení Eucharistie (A)

24. 12. 2014

už v 16 hodin začaly Vánoce; po předání betlémského světla zájemcům z řad žižkovských obyvatel byly děti první, které na dětské štědrovečerní mši spolu s oslíkem zpívaly koledy Ježíškovi i nám dospělým

26. 12. 2014

svatoprokopská mše byla vysílána do světa prostřednictvím Českého rozhlasu; šlo o jednu z posledních rozhlasových mší na stanici ČRo2, od Nového roku přechází vysílání bohoslužeb na stanici Vltava

29. 12. 2014 – 2. 1. 2015

evropské setkání mládeže Taizé v Praze; naše farnost každý den hostí 480 mladých lidí a kostel každé ráno zní společnou modlitbou a zpěvy v různých světových jazycích (B)

31. 12. 2014

krátce před půlnocí se v kostele sv. Prokopa scházejí Ukrajinci, Poláci, Francouzi, Němci, Belgičané, ale i Chorvati, Bosňané, Brazilci či Japonci, aby zde společně a v modlitbě přivítali nový rok 2015!

sbírka na splátku úvěru

neděle 1. 2. 2015 (všechny kostely)

žehnání svící prvokomunikantům

pondělí 2. 2. 2015 18.00

Sv. Prokop

svatoblažejské požehnání

úterý 3. 2. 2015 18.00

Sv. Anna

setkání hledačů (15)

pátek 6. 2. 2015 19.00

farní centrum

úklid kostelů

sobota 7. 2. 2015 8.00

Sv. Prokop

příprava k biřmování (2)

neděle 8. 2. 2015 15.00

farní centrum

pastorační rada farnosti

středa 11. 2. 2015 18.00

Sv. Prokop

příprava rodičů ke křtu dítěte

pátek 13. 2. 2015 19.00

farní centrum

farní vycházka

sobota 14. 2. 2015 8.45

zastávka bus Hájek

masopust s dětmi

neděle 15. 2. 2015 11.00

farní centrum

udělování popelce, začátek půstu

středa 18. 2. 2015 18.00

Sv. Prokop

křížová cesta

pátek 20. 2. 2015 17.15

Sv. Prokop

setkání hledačů (16)

pátek 20. 2. 2015 19.00

farní centrum

sbírka „Halěř sv. Petra“

neděle 22. 2. 2015 (všechny kostely)

první skrutinium katechumenů

neděle 22. 2. 2015 9.30

Sv. Prokop

mše v tzv. tridentském ritu

pondělí 23. 2. 2015 18.00

Sv. Roch

jarní prázdniny

pondělí 23. 2. 2015 – pátek 27. 2. 2015

křížová cesta

pátek 27. 2. 2015 17.15

Sv. Prokop

eucharistický výstav

úterý 24. 2. 2015 17.30

Sv. Anna

příprava k manželství (1)

pátek 27. 2. 2015 19.00

farní centrum

Milí farníci,

zkouškové období se blíží ke svému konci. Tento semestr jsem absolvoval několik zkoušek jak z filosofie, tak i z teologie. Měl jsem také semináře, jako třeba Morální a teologické problémy esoteriky, Pastorační zvláštních skupin a pro mě obohacujícím byl seminář O tradici křesťanské modlitby, kde jsem se dozvěděl o jejím ukotvení v modlitbě židovské. V únoru vstupujeme Popeleční středou do postního období. Ale již v těchto dnech připravujeme postní duchovní obnovu s názvem TAMMÍM (13.-15.3.2015). Zveme na ni mladé muže ve věku 15-30 let. Je to čas zastavení, ticha a modlitby. Tématem setkání je pramen v poušti a budeme se zamýšlet nejenom nad smyslem postu, ale také nad modlitbou, která by nás měla živit v pouštních obdobích našeho života. S pozdravem a přáním hezkých dnů

Ing. PhDr. Jiří Novák (87) má život spjatý s těsnopisem, skrz něj se seznámil i se svojí ženou. Díky své schopnosti jít i přes překážky za svým cílem dosáhl vzdělání, díky němuž je stále užitečný: stenografuje pro Poslaneckou sněmovnu ČR a vydává s manželkou půlroční časopis o těsnopise. Když v roce 1991 odcházel do penze, založil si živnost s humorem sobě vlastním – *Dědekprovšechno s. r. o.*

Kde se vzal těsnopis ve vašem životě?

Od první třídy se projevovala moje agrafičnost, veškeré kompozice z češtiny byly provázeny vždy poznámkou s vykřičníkem: Písmo! V kvintě jsem poslechl otce a zapsal se na nepovinný těsnopis, byl jsem tam přesně jednu vyučovací hodinu. Den po maturitě 5. června 1946 jsem seděl na zahradě a četl si Platónovy Dialogy, chtěje jít dál studovat na Filozofickou fakultu. Můj otec, velmi prakticky člověk, však pronesl důležitou větu: „Chtělo by to něco praktičtějšího.“ A tak jsem se za rok naučil těsnopis, v červnu 1947 jsem udělal učitelskou zkoušku z těsnopisu a psaní na stroji a nastoupil jsem v Praze do obchodní školy jako kantor těchto předmětů. Leč 26. února 1948 jsem byl na hodinu vyhozen, protože prý svými názory kazím mládež. Pan ředitel mi však zařídil ustanovení učitelem kurzu pro pracující, a v Těsnopisném ústavu jsem zůstal až do penze.

Co máte tedy vystudováno?

V roce 1946 jsem se zapsal na obor sociologie a filozofie, v roce 1947 jsem se přihlásil kromě filozofie i na právnickou fakultu. Hned v březnu 1948 jsem byl vyhozen z práv, v srpnu 1949 při prověrkách i z filozofie. Ten samý rok jsem dostal povolání na již splněnou základní vojenskou službu do dolů v Handlové, kam jsem prostě neodjel a čekal, že mě zavřou. Po měsících u nás zazvonil policajt, já mu řekl, že jsem zapsán na vysoké škole a čekám na nástup. Byla to poloviční pravda: byl jsem sice zapsán na Vysoké škole pedagogické, ale po prvním semestru mě vyhodili. Byl jsem strašně tvrdohlavý, řekl jsem si, že něco vystuduji, tak jsem se díky profesorovi Benešovi dostal jako externí posluchač na teologič-

kou fakultu. Ta se však po 4 semestrech stěhovala, a já musel skončit. Protože v té době na vznikající ekonomicko-inženýrské fakultě neměli studenty, tak jsem si vybral obor dopravy a nastoupil. Už po prvním semestru mi oznámil šéf katedry, že mám být z kádrových důvodů vyloučen, ale protože většina kolegů propadla u zkoušky z matematiky, musel jsem zůstat, aby splnili směrná čísla prošlých absolventů. Před mou promoci na rektorátu rozhodli, že nesmím odpromovat, pan docent však zalhal, že ten dopis obdržel až po promoci. V roce 1968 jsem byl rehabilitován i na Filozofické fakultě, ale díky následné šikaně jsem zde mohl promovat až v roce 1979.

Jak jste se dostal do Poslanecké sněmovny?

V Těsnopisném ústavu jsem byl každý rok na vyhození. Proto jsem si řekl, že si musím něco najít, kdyby mě vyhodili. Udělal jsem si na sv. Mikuláše roku 1952 komorní zkoušku z praktického stenografování, kterým se tenkrát obsluhoval i parlament. A jelikož předsedou zkušební komise byl předseda Stenografické společnosti Poslanecké sněmovny, rovnou po zkoušce mě nabídl práci tamního komorního stenografa. Dodnes jsem externím členem těsnopisecké služby Poslanecké sněmovny a na pozvání chodím zapisovat. Dá se říct, že jsem nejstarší stenografický dědek na světě.

Jakou knížku jste přinesl?

Hermeneutika od Petra Pokorného, studuji ji asi třičtvrtě roku. V podstatě jde o sociologický pohled na dobu, kdy vznikaly starozákonní rukopisy až do Ježíšovy doby. Je zajímavé se dozvídat, jak a v jakém myšlenkovém světě se Boží slovo dostávalo mezi lidstvo.

-vh-

Hermeneutika jako teorie porozumění, nakladatelství Vyšehrad 2006, 512 stran, 359 Kč. Prof. ThDr. Petr Pokorný DrSc., Dr. h. c. (* 1933) je český evangelický teolog, filozof, biblista, historik, vysokoškolský pedagog, ředitel Centra biblických studií AV ČR a UK v Praze.

Marek Vácha: Růžový Bůh

(Ranní úvaha, Rádio Vltava, 15. 11. 2011)

Bylo by to krásné uchovat si až do dospělosti svou dětskou víru, věřit v plochou Zemi, nad kterou se klene nebe a věřit v nebe, ze kterého vše řídí laskavý Bůh. Bylo by krásné věřit v klidnou a velkolepou hierarchii stvoření, v moudrého Boha, běloskvoucí anděly a zbožný vykoupený lid. V to, že svět je starý šest tisíc let a smrt přišla na svět až s hříchem člověka. V to, že plodem modlitby je požehnání pozemských statků, že na zemi se zbožným daří dobře a bezbožným špatně, že naše mírné utrpení je trestem za naše drobné hříchy, že člověk je v podstatě dobrý, a že když trpíme, tak zaslouženě. Věřit ve svět, ve kterém se náš milující Bůh sklání nad nebem a lidmi plnými lásky v poetickém uspořádání statického a navždy neměnného vesmíru školou povinných dětí, kde hranici mezi zemí a nebem odděluje jen velmi průsvitná záclona.

V jedné chvíli, možná dříve a možná později dítě ztratí nevinnost. Utrpení, které jej potká, bude někdy velmi zasloužené a jindy velmi nezasloužené, slepé, nesmyslné, kruté. Jako jediní jsme dostali od Boha dar pokory a spolu s ním možnost pýchy. Místo zelené země a modrého nebe jsme Zemi zastínili mračny výbuchů. Při sledování televizních novin se občas můžeme ptát Pána Boha, jestli to takto mělo být. Bolest malých dětí, nesmyslnou, nespravedlivou a nezaslouženou, se my, dobří katolíci, marně snažíme vměstnat do velebné hierarchie vesmíru s andělskými kůry a laskavým Bohem. Stůj co stůj se snažíme najít vysvětlení a vřadit, často krkolomně a nešikovně, reálný svět do představy velkolepého nebeského divadla.

Je to zvláštní paradox: Hospodin Bůh na jedné straně sesílá na člověka ničivé přírodní katastrofy, zemětřesení, sesuvy půdy a rozběsněné živly hubící zlé i dobré, děti, dívky i ženy a na straně druhé si tentýž Bůh osobuje být nazýván spravedlivým a milosrdným. Copak to jde?

A my, podobně jako kdysi Job křičíme k nebi a na naše volání, podobně jako kdysi u Joba nepřichází odpověď.

Kdysi dávno za Jobem přišli přátelé, aby mu jeho situaci vysvětlili, aby mu dali radu a oznámili mu, jak se věci mají. Aby jeho příběh ošetřili a vřadili do jiného příběhu, příběhu všemohoucího a milosrdného Boha. Dnes se Jobův příběh opakuje znovu a znovu a vždy jsme tu po ruce my, přátelé, kteří se stavíme na stranu, o které se domníváme, že je to strana Boží a kteří se snažíme situaci zdůvodnit, vysvětlit, poradit, upozornit na chyby a včlenit dnešní příběh utrpení do věčného scénáře milujícího božského spasitele. Možná to ani tak neděláme kvůli Jobům dneška, ale sami pro sebe se snažíme najít vysvětlení nevysvětlitelného a zachránit pro náš klid vizi moudrého a laskavého vykupitele, a snažíme se přinutit fakta, aby se rýmovala s naší představou o Bohu. O těch z nás, kterým se to daří, mylně říkáme, že jsou pokorní a hluboce zbožní. Takový byl kdysi, prvních pár odstavců své knihy i Job sám, který s příkladnou pokorou říká: Bůh dal, Bůh vzal, jeho jméno budiž požehnáno. Celý zbytek příběhu však Job křičí marně do hluchého a zamračeného nebe, ve kterém se Bůh paktuje s ďáblem, a vymýšlejí spolu další zkoušky. A tak se snažíme marně zachránit svůj klid ploché země a statického světa, světa bez většího utrpení, nad kterým bdí laskavé oko Boží prozřetelnosti a kde jsou věci na svých místech.

A z tohoto setkání, když stojíme ve střepch našeho dětského obrazu o Bohu, se může narodit víra dospělých, kteří odhodí víru dětí a vše dětské, tvrdohlavá víra bez iluzí, temná, nahá a studená, víra v Boha sice všemohoucího, ale často nelaskavého a nespravedlivého. Víra, která se nebojí ptát, co se to vlastně skrývá za pojmem „Bůh“. Víra, která přes všechny krutosti i přes všechno co Bůh dělá, abychom v něj nevěřili, bude spolu s Jobem křičet do mlčenlivého nebe ono židovské šema israhel, adonaj elohenu, adonaj ehad.

Málokterý hrob má v sobě tolik historie, jako právě ten, který vévodí této části Olšan. Rodinné propojení významných osobností pak přináší i zajímavé propojení profesí: na jednom místě odpočívá archivář, spisovatel, historik, pedagog i lékař...

Karel Jaromír ERBEN (* 7. 11. 1811 Miletín u Hořic, † 21. 11. 1870 Praha), **archivář, historik a spisovatel**

Narodil se jako dvojče miletínskému obuvnickému mistru Janu Erbanovi, jeho dvojče Jan ale brzy po narození zemřel na božec. Z osmi sourozenců se dospělosti dožila pouze mladší sestra Josefa. Díky tamějšímu faráři Janu Arnoldovi se dostal Erben na vyšší studia do Hradce Králové, poté na filozofii a práva do Prahy. V době pražských studií začal psát básně, používat jméno Jaromír a na studia si vydělával jako soukromý učitel hudby. Na jednom z výletů na hrad Žebrák poznal svou lásku Barboru Betyнку Mečířovou (*1818 Žebrák, † 1857 Praha). V roce 1837 nastoupil jako praktikant k pražskému hrdelnímu soudu, od roku 1843 spolupracoval s Fr. Palackým v Národním muzeu. Měl za úkol zkoumat a třídit mimopražské archivy. Tato práce ho přivedla k zálibě ve starých spisech i k sbírání lidových pověstí a písní (*Sto prastarárodních pohádek a pověstí slovanských v nářečích původních* 1865, *Výbrané báje a pověsti národní jiných větví slovanských* 1869, *Kytice z pověstí národních* 1853, *Písně národní v Čechách, České pohádky* aj.). V letech 1855 až 1860 vytvořil Erben čtyři klasicky dokonalé pohádky, jež jsou pravými poklady svého druhu. Jsou to *Dlouhý, Široký a Bystrozraký*, *Pták Ohnivák a liška Ryska*, *Zlatovláska* a *Tři zlaté vlasy děda Vševěda*. Roku 1851 se stal prvním archivářem hlavního města Prahy. Kromě sběratelské činnosti se pokoušel sám kriticky zkoumat lidovou tvorbu a psal vlastenecká díla, např. *Mladší bratr*, *Večer* anebo *Na hřbitově*. Napsal vědecká pojednání k legendě o svaté Kateřině, o Tomáši Štítném nebo J. A. Komenském. Podílel se na překladu a vydání *Soudního a konkursního řádu* a *Občanského zákoníku*. Byl spoluvřcem *Riegrova Slovníku naučného*, který byl naší první encyklopedií.

Manželka Betyнка, s níž měl tři dcery Blaženu, Ladislavu a Bohuslavu, v roce 1857 zemřela na rakovinu prsů a dva roky poté se Karel Jaromír

opět oženil s dcerou kupce z Lomnice nad Popelkou Žofií Mastnou.

Roku 1867 spolu s Rudolfem Thurn-Taxisem založil dodnes fungující odborný časopis *Právník*. Onemocněl tuberkulózou, již pravděpodobně zdědil po své matce. Svůj majetek odkázal všem rovným dílem, jeho žena Žofie se svého podílu vzdala ve prospěch nevlastních dcer. Básník byl původně pohřben ke své první manželce na Malostranský hřbitov. Později, po zrušení hřbitova byly jejich ostatky 28. června 1908 přeneseny sem na Olšanský hřbitov. Tři dny po smrti byl zvolen čestným členem Jihoslovenské akademie věd a umění v Záhřebu.

Zajímavostí je básníkovy příjmení: všechny děti Jana Erbana již byly v matrice zapsány jako Erben, kromě dvojčat. Karel Jaromír se však přesto již psal tak, jak ho známe dodnes. (*hrob V-11-44a*) Pochována je zde taky:

Žofie ERBENOVÁ (* 1835 Lomnice nad Popelkou, † 23. 10. 1905 Praha), **druhá manželka K. J. Erbena**

Záhy po smrti své první ženy se z ryze praktických důvodů K. J. Erben znovu oženil. Novou ženou se mu stala přítelkyně Erbenovy sestřenic Františky Žabové Žofie Mastná. Svatba se konala 15. 2. 1859 a 16. 12. téhož roku se v Praze narodil Erbenovi druhý syn, Vladimír. I jeho však stihl osud staršího bratra z prvního manželství: zemřel sotva půlroční. Po básníkově smrti se Žofie Erbenová stala společně s Erbenovým přítelem, archivářem dr. Josefem Emlerem poručnicí dvou nevlastních, dosud nezletilých dcer Ladislavy a Bohuslavy. Obě vychovala, stáhla se do ústraní a žila střídavě u příbuzných v Lomnici nad Popelkou a v Praze, kde také roku 1905 zemřela.

Bohuslava ERBENOVÁ-REZKOVÁ (* 6. 10. 1850 Praha, † 15. 1. 1924 Praha), **dcera K. J. Erbena**

Bohuslava Erbenová se po základních studiích věnovala na přání otce hudbě. Provádala se 2. 8. 1879 za dr. Antonína Rezka, historika, univerzitního profesora a v letech 1900–1903 ministra pro české záležitosti ve Vídni. Z jejich manželství vzešly dvě dcery: Bohuslava a Ludmila.

Antonín REZEK (* 13. 1. 1853 Jindřichův Hradec, † 4. 2. 1909 Praha), **historik a politik**

Již za svých gymnaziálních studií navázal kontakty s jindřichohradeckými zámeckými archiváři a pomáhal jim v opisování listin černínského archivu. Další archivář František Tischer mu zajistil práci v pražském archivu, kde si vydělával na studia na Karlo-Ferdinandově univerzitě. V roce 1873 krátce působil jako redaktor Národních listů a od roku 1875 pracoval v Muzeu Království českého. V té době vyšel jeho první historický článek *Flagellanti – Obrázek z dějin kulturních*, který uveřejnil časopis Lumír. Po doktorátu z historie získal učitelské místo na reálném gymnáziu v Karlíně. V srpnu 1879 si vzal za manželku Erbenovu dceru Bohuslavu. O jeho zánícení pro dějiny svědčí i fakt, že svatební cestu spojil s návštěvami archivů v Jeně a Mnichově. Z manželství se narodily dvě dcery. Starší dcera Bohuslava si vzala chirurga Stanislava Kostlivého, pozdějšího rektora bratislavské univerzity.

Rezek se věnoval také ediční činnosti, zpracoval Paměti Mikuláše Dačického z Heslova a pustil se do sporu s Antonínem Gindelym, když mu vyčítal, že nevěnuje dostatečnou péči českým pramenům. Tento spor s ředitelem zemského archivu znamenal zákaz přístupu k archivním dokumentům. Mezitím však byl roku 1883 jmenován mimořádným profesorem všeobecných dějin se specializací na dějiny 16.–19. století. V témže roce také uzavřel smlouvu s pražským nakladatelem Janem Ottou na vydávání časopisu *Sborník historický*. V roce 1889 se stal řádným profesorem rakouských dějin na české univerzitě a roku 1893 děkanem fakulty. Rezkovo dílo vycházelo jako samostatné monografie: *Dějiny saského vpádu do Čech 1631–1632 a návrat emigrace* (1889), *Děje Čech a Moravy za Ferdinanda III. až do konce třicetileté války* (1890) a *Dějiny Čech a Moravy nové doby* (1892–93). V říjnu 1896 odešel do Vídně na ministerstvo kultu a vyučování, kde mu byla svěřena zodpovědnost za náboženství východního ritu, a už roku 1900 se stal ministrem pro České země. V květnu 1905 byl i přes svou fyzickou i psychickou nemoc zvolen poslancem Sněmu království Českého za Havlíčkův Brod. Zemřel ve věku 56 let na nádor mozku. (hrob V-11-44a)

Stanislav KOSTLIVÝ (* 30. 10. 1877 Vídeň, † 7. 12. 1946 Praha), **univerzitní profesor**

Vnučka K. J. Erbena a dcera A. Rezka Bohuslava (* 29. 6. 1882 Karlín, † 7. 3. 1964 Hořovice) se provdala r. 1903 za univerzitního profesora a lékaře Stanislava Kostlivého. Ačkoli jeho rodiče pocházeli z Chodska, jeho otec byl ministerským radou a zástupcem ředitele vídeňské meteorologické stanice, proto se Stanislav narodil v Rakousku, kde i promoval na lékařské fakultě tamější univerzity. V české Besedě ve Vídni poznal i svou nastávající manželku. V roce 1904 odešel do Prahy, stal se primářem v Třebíči a od roku 1919 působil v Bratislavě, kde nově vznikla univerzita a doktor Kostlivý byl prezidentem T. G. Masarykem jmenován řádným profesorem a děkanem její lékařské fakulty. Studenty milovaný profesor zde založil chirurgickou kliniku a téměř všichni významní slovenští lékaři byli jeho žáky. V roce 1923 se stal rektorem Komenského univerzity a prezidentem lékařské komory, obdržel členství v mnoha evropských vědeckých společnostech, byl nositelem polského i jugoslávského vyznamenání. Po vzniku samostatného Slovenska se rozhodl opustit Bratislavu, přestěhoval se jako penzista do Čech, kde krátce po skončení války zemřel na plicní nemoc, pravděpodobně i na následky kouření. Miloval hory, hudbu, s manželkou hrával na klavír čtyřručně Dvořáka, Schuberta či Smetanu. Z řady jeho odborných statí: *K otázce drenáže a terapie plicního echinokokku* (1939), *Probleme des lebens und des Todes* (1937), *Die Behandlung der chirurgischen Lokal und Allgemeininfektion* (1931), *Chirurgické choroby žaludka a dvanáctníku* (1929). Od roku 1947 se každoročně na Slovensku pořádají Kostlivého chirurgické dny. (hrob V-11-44)

-ms-

Příště: V. olšanský hřbitov, 11. oddíl (3. část). Máte-li podrobnější informace o osobnostech uvedených zde nebo o těch, o nichž budeme informovat příště, neváhejte kontaktovat otce Miloše!

147. Benedikt IX. (podruhé)

(10. 3. 1045 – 1. 5. 1045, † 17. 7. 1048)

V září roku 1044 Římané pod vedením zchudlých Crescenciů zhýralého a nezodpovědného papeže Benedikta vyhnali z Říma a na jeho místo zvolili papeže Silvestra III. Benedikt nejen tuto volbu neuznal jako platnou, ale ze svého azylu na tusculských stanicích Silvestra exkomunikoval. S pomocí císařských vojsk se pak 10. března 1045 opět vrátil do Říma, svého soka Silvestra okamžitě vyhnal z papežského paláce a znovu se sám ujal úřadování.

Vyhnaný Silvestr za záchranu holého života vděčí pravděpodobně nejen své mírné povaze, ale i ochraně římských občanů, kteří ještě na předchozí Benediktův pontifikát nezapomněli a nepřestali stranit spíše vyhnanému papeži.

Druhý pontifikát Benedikta IX. však netrval dlouho. Byl ještě stále mladý, lačný po sexu i po penězích. O duchovní ani o církevní život velký zájem neprojevoval, a když se mu naskytla příležitost papežský úřad zpeněžit, využil toho a prodal jej za 1000 liber stříbra. Kupcem papežské funkce byl jeho křestní kmotřenec arcipresbyter římského kostela San Giovanni a Porta Latina jménem Giovanni Gratianus.

Svou abdikaci Benedikt oznámil kléru i Římanům písemně, lze předpokládat, že tím chtěl ukončit nejenom svůj papežský pontifikát, ale rovněž uzavřít celý svůj život duchovního. Je doloženo, že v této době žil intenzivní milostný poměr s dcerou šlechtice Gerarda di Galeria.

Jan Gracián (Giovanni Gratianus), jenž od svého kmotřence převzal úřad papeže, bezprostředně po vyplacení požadované částky nastoupil na papežský stolec a přijal jméno Řehoř VI. Tím nastala v katolické církvi nebývalá situace: kanonické předpisy nikdy nedovolovaly kupčit s církevními úřady, proto

Vlastní jméno nebo rod:	Teofilatto dei Conti di Tuscolo
Původ:	Ital
Datum narození:	1007
Místo narození:	Řím
Začátek druhého pontifikátu:	10. 3. 1045
Datum abdikace:	1. 5. 1045
Datum smrti:	17. 7. 1048
Místo smrti:	Grottaferrata
Místo pohřbu:	Grottaferrata
Druhý pontifikát:	1 měsíc 21 dnů

prodej papežského úřadu nemohl být nikterak platný. A jelikož stále žil i vyhnaný papež Silvestr, poprvé měla církev tři žijící papeže, jimiž byli Benedikt IX., Silvestr III. a Řehoř VI.

Císař Jindřich III., zvaný Černý (1017 až 1056) kvůli vyřešení nastalé situace svolal roku 1046 synodu do italského města Sutri, všechny tři papeže vyzval, aby se jí zúčastnili a vzdali se tam svého úřadu. Silvestr a Řehoř císaře poslechl, Benedikt však evidentně považoval svou roli papeže za skončenou a do Sutri se nedostavil. Z rozhodnutí synody Silvestr III. mohl zůstat v Římě, Řehoř VI. však byl poslán do vyhnanství v Kolíně nad Rýnem. A aby byla vyloučena jakákoli pochybnost o nové volbě papeže (jímž se pak stal Klement II.), na 24. prosince 1046 byla svolána ještě další krátká synoda v Římě, která potvrdila sesazení z papežství i třetího pontifika, Benedikta IX.

Ten však už mezitím pobýval na rodovém panství v Tusculu blízko Frascati, kde si užíval světského života. Do dějin církve a papežství však zasáhl ještě jednou, když se v listopadu 1047 opět pokusil obsadit Petrův stolec.

Benedikt IX. byl vychováván prostředím moci a peněz, od svého dětství bral jako samozřejmost své nadřazené postavení a možnost užívat si všech slastí života. Papežský úřad bral jen jako jednu z mocenských funkcí a církevní statky jako rodový majetek. Na obrázku je zobrazen císař Jindřich III., jenž po synodě v Sutri doprovází sesazeného papeže Řehoře VI. do německého Kolína nad Rýnem.

Předvánoční vycházka do Jižního Města

Na naší předvánoční vycházku 20. prosince jsem šel s obavou, jestli tam nebudu sám. Myslel jsem si: „Vánoce jsou za dveřmi, všichni budou péct cukroví nebo budou na chalupě“, avšak opak byl pravdou. Najít místo setkání u sochy kosmonautů byl i pro místní těžký úkol. Těch statečných se našlo 12. Návštěva Komunitního centra Matky Terezy v Hájích začala mši svatou, následoval výklad o historii kostelů na Hájích a Chodově. Prohlídka centra nám ukázala, že se nejedná pouze o kostel, ale i o multifunkční centrum, které využívá také charita, Sokol a městská část. Místní farnost má hodně aktivit, a tak jako ta naše, i oni vydávají měsíční zpravodaj pod názvem Fchodoviny. Pokračovali jsme na hřbitov ukrytý mezi paneláky. Prohlídkou zdejšího památníku českých a sovětských vojáků jsme ukončili poslední letošní vycházku.

Miloslav Ježovít

Farní vycházka – tentokrát do Záběhlic

Farnost Žižkov již 13 let (!) pravidelně měsíc co měsíc pro své farníky připravuje výlety, které mají charakter vlastivědné vycházky do různých koutů Prahy a okolí. Těchto procházek se účastní žižkovští farníci s průvodcem otcem Milošem, který je vždy skvěle připraven a nejeden profesionální průvodce by se jistě od něho mohl učit.

Lednová se konala v sobotu 10. 1. a vedla do Záběhlic, které jsou součástí městské části Praha 10. Na sraz na zastávku Pod Vinicí v 8.30 ráno dorazilo jen asi 7 farníků. Dohadovali jsme se, čím to, že na posledních několika vycházkách je tak malá účast. Já osobně se nejvíce kloním k názoru, že lidi bohužel asi odrazuje špatná předpověď počasí. Ovšem takovým můžu z osobní zkušenosti i z vyprávění pamětníků potvrdit, že tato tradičně špatná předpověď se nikdy nepotvrdí a na procházky Žižkovské farnosti vždy svítí sluníčko. Nakonec se k nám připojilo ještě pár opozdílů a vyrazili jsme. Historické jádro Záběhlic leží na potoku Botiči. Je velmi malé a ze všech stran je obklopeno sídlištěm Zahradní Město plným vysokých domů. Nejprve jsme se vydali k malebnému Hamerskému rybníku, na jehož dně leží základy tvrze Václava IV. Na břehu se nachází malý, původně románský, později mnohokrát přestavovaný kostelíček Narození Panny Marie, kde jsme byli přivítáni místním panem farářem a účastnili se mše svaté vedené otcem Milošem. Po

té jsme obešli rybník, zastavili se u vinného sklípku, který odkazuje k tradici vinařství, a pokračovali jsme směrem k zámku. Zámek je v současnosti veřejnosti nepřístupný, ovšem otcí Milošovi se podařilo prohlídku domluvit a my jsme se tak mohli setkat s vnukem rodiny Černých, jimž zámek patřil a který nám o jeho historii i současnosti povyprávěl. Dalším cílem byl soubor kdysi chudých domečků, těsně nalepených na sebe ve strmé stráni nad zámkem, které jsou původní zástavbou Záběhlic a nad nimiž se v blízkosti již tyčí domy sídliště. Vycházku jsme zakončili na pěkně opraveném Záběhlickém hřbitově, je to místo věčného klidu obklopené věžáky. Na závěr bych chtěl apelovat na všechny Žižkovské farníky, aby se těchto vždy skvěle připravených procházek účastnili! Byla by velká škoda, kdyby tato tradice měsíčních vycházek byla přerušena, či úplně zrušena.

Vojta a Petra Rošičti

Specifikem našich společných farních vycházek se v posledních letech stalo toulání po takových pražských zákoutích, kam bychom se jinak nikdy nevypravili. Jinak tomu nebude ani v únoru, připravte se, že

v sobotu 14. února 2015

budeme spolu objevovat pražský Hájek. Sejdeme se na zastávce Hájek (nejjednodušší je vyrazit z konečné stanice metra Depo Hostivař autobusem číslo 266, odjezd 8.20, příjezd 8.43). Ocitneme se mezi Koloději a Královicemi. Nebo na konci světa? ☺

Kříž sv. Pavla (6. část)

Třetí obraz v této sérii ukazuje sv. Pavla jako apoštola, který hlásá evangelium na svých častých misijních cestách. Svitek Písma, který drží ve své ruce, poukazuje na jeho podíl na učitelské roli církve a také na jeho nadpřirozenou moudrost.

Symbolizuje též jeho lásku k Božímu slovu a fakt, že on sám je autorem apoštolských listů, které jsou součástí kánonu Nového zákona. Pravou ruku drží pozdviženou v gestu učitele,

který si žádá vyslyšení. Je to také typické gesto zehňání. Na ikoně nelze přehlédnout moře, které je zde symbolem dalekých misijních cest sv. Pavla, které ho zavedly do různých míst v Malé Asii i v Evropě.

Hlásání Ježíše Mistra všem lidem všech kontinentů je misijním dílem Paulínské rodiny. Rodí se z osobního svědectví a plného nasazení při apoštolském úsilí, které nemá jiný cíl než dovést současného člověka k setkání s Kristem. Hlásání evangelia se především uskutečňuje v rozsáhlém „kontinentu komunikace“ s využitím všech aktuálně dostupných forem (tak, jak je vývoj techniky přináší: od tištěné knihy k e-bookům, od rádiového vysílání přes internetové stránky k aplikacím...).

Inspirace k tomuto působení je čerpána z příkladu sv. Pavla, který v Listu Římanům (15,15-21) vyznal: „Milostí, která mi byla dána od Boha, abych byl služebníkem Krista Ježíše mezi pohanskými národy, konám tuto posvátnou službu kázáním Božího evangelia, abych pohany přinesl jako obětní dar milý Bohu, posvěcený Duchem svatým. To je má chlouba, kterou mám v Kristu Ježíši před Bohem. Neodvážil bych se totiž mluvit o něčem, co by nevykonal Kristus skrze mne, slovem i skutkem, v moci znamení a divů, v moci Ducha, aby pohané přijali evangelium. Tak jsem celý okruh od Jeruzaléma až po Illyrii naplnil Kristovým evangeliem. Zakládám si na tom, že kážu evangelium tam, kde o Kristu ještě neslyšeli; nechci stavět na cizím základu, ale jak je psáno: „Ti, jimž nebylo o něm zvěstováno, uvidí a ti, kteří neslyšeli, pochopí.“

Den		Biblické souřadnice	Obsah čtení
1.	Ne	Ž 1,1-2,12	Blaze muži; Proč se národy bouří
2.	Po	Ž 3,1-4,9	Hospodine, jak mnoho; Když volám
3.	Út	Ž 5,1-6,11	Hospodine, přej; Nekárej mě
4.	St	Ž 7,1-8,10	Hospodine Bože můj; Hospodine
5.	Čt	Ž 9,1-10,18	Hospodine, celým srdcem; Hospodine, proč
6.	Pá	Ž 11,1-12,9	Utíkám se; Hospodine, pomoz!
7.	So		
8.	Ne	Ž 13,1-14,7	Dlouho ještě; Bloud si v srdci říká
9.	Po	Ž 15,1-16,11	Hospodine, kdo smí; Ochraňuj mě
10.	Út	Ž 17,1-15	Hospodine, slyš při spravedlivou
11.	St	Ž 18,1-51	Miluji tě vroucně, Hospodine
12.	Čt	Ž 19,1-20,10	Nebesa vypravují; Kéž ti v den
13.	Pá	Ž 21,1-22,32	Hospodine, král; Bože můj, Bože můj
14.	So		
15.	Ne	Ž 23,1-24,10	Hospodin je můj pastýř; Hospodinova milost
16.	Po	Ž 25,1-26,11	K tobě, Hospodine; Dopomoz mi
17.	Út	Ž 27,1-28,9	Hospodin je milostivý; K tobě, Hospodine
18.	St	Ž 29,1-30,13	Přiznejte Hospodinu; Hospodine
19.	Čt	Ž 31,1-32,11	Hospodine, utíkám; Blaze tomu
20.	Pá	Ž 33,1-34,23	Zaplesejte, spravedliví; Dobrořečit
21.	So		
22.	Ne	Ž 35,1-28	Hospodine, veď spory
23.	Po	Ž 36,1-37,40	Tak zní; Nevzrušuj se
24.	Út	Ž 38,1-23	Nekárej mě, Hospodine
25.	St	Ž 39,1-14	Řekl jsem si: budu dbát
26.	Čt	Ž 40,1-18	Všechnu naději jsem vložil
27.	Pá	Ž 41,1-14	Blaze tomu, kdo má pochopení
28.	So		

Kniha žalmů aneb žaltář je sbírka 150 rytmičných náboženských písní. Co se týče obsahu, jsou stejnou měrou slovem, jímž se obrací Bůh na člověka, jakož i slovem, jímž se obrací člověk na Boha. V hebrejské Bibli se tato kniha (séper tehillím = kniha chvalozpěvů) uvádí na prvním místě mezi spisy zvané ketubím, zatímco v katolickém kánonu naučných knih se nachází na místě druhém po knize Job. Žalmy se dělí na pět celků: Ž 1-41, Ž 42-72, Ž 73-89, Ž 90-106 a Ž 107-150, každý z nich končí doxologií (= chvalozpěvem na Boha) a zvoláním Amen.

V jednotlivých vydáních Bible nemusí být stejné počítání žalmů. V některých překladech (např. Septuaginta a Vulgáta) jsou žalmy 116 a 147 rozděleny ve dva a naopak, některé jsou spojeny v jeden (Ž 9-10 v Ž 9 a Ž 114-115 v Ž 113). Proto počínaje žalmem 9 a konče žalmem 147 se jinak počítají žalmy v hebrejské a jinak v křesťanské bibli. V rámci sjednocení se stále více používá hebrejské počítání, přičemž v závorce se uvádí číslo žalmu podle latinského překladu.

České slovo žalm vzniklo z řeckého slova psalmós (= píseň, doprovázena brnkáním na strunném hudebním nástroji, např. harfa, citera apod.), přes latinské psalmus a staroněmecké salm. V hebrejštině se pro jednotlivý chvalozpěv užívá slova mizmór.

V češtině říkáme „proměnění“, ale často nejsme schopni docenit obsah tohoto slova. Nejde totiž pouze o jakoukoliv proměnu, jako když se zásahem odborníka promění vizáž muže či ženy tak, že ho okolí sotva pozná, anebo když se krajina či město v několika desetiletích promění natolik, že i místní rodáci těžko hledají známá místa, spojená s jejich dětstvím či mládím.

Snad by tedy bylo lépe používat slovo „konsekrace“, pocházející z latiny, v němž více zaznívá skutečnost, že v tomto centrálním bodě eucharistické bohoslužby nejde o zásah kněze, ale o čin Boží, jenž kněžské ruce, srdce, ústa i vůli pouze použil, aby se toto posvátné proměnění mohlo uskutečnit v konkrétním čase a v konkrétním prostoru, kdy k oltáři přistupují věřící, toužící přijmout tento pokrm posily a povzbuzení pro život, jenž se má podobat tomu Ježíšovu.

Konsekrace není požehnání, nejde ani o modlitbu vyslovenou nad pokrmy, položenými před celebrujícího kněze, ale **je to úplná transformace a prodchnutí viditelného chleba a vína v podstatně Boží záležitosti**: stávají se Ježíšem, jenž je svým Duchem prostoupí natolik, že už nejsou obyčejným pokrmem, ale pokrmem pravého života, který se v plné míře může projevit až po smrti, po oddělení ducha od hmoty.

Proto se v této části mše nevyslovují slova církve ani žádného teologa, ale přímo slova Božího Syna. Kněz nesmí svévolně změnit jediné slovo, ale má pokaždé věrně opakovat to, co vyslovil při poslední večeři Ježíš Kristus. A jelikož On řekl: „toto je moje tělo... toto je kalich mé krve...“, věříme, že tomu tak je a že po okamžiku konsekrace je na oltáři již skutečně přítomno tělo a krev Kristova.

Obnovení stejného úkonu, jaký dělal Ježíš, se připomíná v každé eucharistické modlitbě: římský kánon uvádí zprávu o ustanovení Eucharistie: „Neboť on večer před svým utrpením...“, druhá eucharistická modlitba: „když se vydával na smrt...“, třetí zase říká: „v noci, kdy se za nás vydal...“ a konečně čtvrtá se vyjadřuje snad nejslavnostnějším způsobem takto: „Když přišla hodina, abys ho, Otče, oslavil, ukázal všemchnu svou lásku a těm, které zanechával ve světě, se vydal do krajnosti...“

Jak je patrné, **nejde totiž pouze o konání památky**, to by příliš zavánělo vzpomínkou na minulost. I když se zcela nevyhýbáme ani tomuto slovnímu spojení, tato památka, realizovaná při každé mši svaté, je stále aktuální, přetrvává v přítomnosti a zůstává do budoucna. Zcela v duchu slov apoštola Pavla, jenž ve svém listě Korintským píše: „Kdykoli tedy jíte tento chléb a pijete tento kalich, zvěstujete smrt Páně, dokud on nepřijde“.

Zvěstování v biblické řeči není pouze ohlašování, příp. slovní seznamování veřejnosti s určitou skutečností. Stačí si vzpomenout na zvěstování v Nazaretě, kdy Bůh vstupuje do života dívky Marie, panny, která se v okamžiku zvěstování stává matkou. Biblickou mluvou o tomto reálném jevu a konkrétní události říkáme jednoduše „Zvěstování“. I člověk, jemuž je v konsekraci zvěstován Ježíš, stává se jeho skutečným příjemcem a nositelem.

Mše svatá není tedy pouhým lidským shromážděním, ani pouhou modlitbou, kterou pod vedením kněze přednáší Bohu věřící katolíci. Toto balancování na hraně mezi božským a lidským rozměrem mše vždy vedlo a pravděpodobně i bude vést lidi v dějinách k vychylování se na jednu nebo druhou stranu, zdůrazňujíc Boží podstatu (a zapomínajíc na to, že se to už od první eucharistie ve večeradle odehrávalo v lidských a pozemských podmínkách), anebo naopak podtrhujíc lidský prvek shromáždění (a zcela vytlačujíc vše, co je a zůstane zahaleno tajemstvím a posvátností). **Celebrující biskup či kněz nese proto nesmírně velkou zodpovědnost za to, jak přítomnému lidu zvěstuje to, co se odehrálo na první Zelený čtvrtek v dějinách** a zda je i on sám dotčen a udiven skutečností, že se Bůh jeho prostřednictvím znovu a opakovaně vtěluje do hmotných rozměrů.

ZVEME VÁS NA 40 DNŮ POSTNÍ DOBY VE SVATOPROKOPSKÉ FARNOSTI NA ŽIŽKOVĚ

Postní doba by měla být dobou sebezapření – nejde o samoúčelnou aktivitu, ale o takovou, která nám pomůže snížit se na úroveň opravdu nuzného a potřebného a jemu následně může pomoci dostat se naopak o něco výš.

Každý, kdo chce, se tedy může **40 dnů KONKRÉTNĚ** postit tak, aby ušetřil konkrétní částku, kterou pak odloží bokem a průběžně nebo na konci postní doby vhodí do speciální postní kasičky. Nejde tedy primárně o finanční sbírku! Stejně tak primárně nejde ani o zřeknutí se něčeho hříšného, ale toho, k čemu se člověk po postní době zase může vrátit.

A komu chceme takto letos pomoci? Papež František vyhlásil rok 2015 *Rokem zasvěceného života*. Muži a ženy, kteří „odcházejí ze světa“ do kláštera nebo do řehole, neutíkají před lidmi, ale zřikají se světského povolání, osobního volna, jakéhokoli sexuálního života, manželství a rodiny, a touto osobní obětí, jakož i modlitbou a prací chtějí pomoci lidstvu na cestě do Božího království. Kdo jiný, než my věřící, je tedy má podpořit, pokud sami nenalzáme odvahu takto žít, ale zároveň potřebujeme jejich obět i modlitbu? Proto bude výtěžek naší farní postní almužny roku 2015 věnován trapistickému klášteru Nový Dvůr.

Možnosti, jak se postit 40 dnů (každý si může vybrat to, co se ho nejvíce týká):

- jízdu 1. třídou nahradit 2. třídou
- jízdu autem nahradit MHD
- jízdu taxikem nahradit MHD
- na postní dobu si odříct pravidelnou sklenku či láhev vína
- džus, kolu apod. nahradit minerálkou
- minerálku nahradit vodou z kohoutku
- odříct si oběd či večeři v restauraci
- snížit teplotu v bytě o 1 stupeň
- úklid, žehlení anebo hlídání dětí od chůvy vykonáme sami
- zřící se cigaret
- nesladit si/nedat si kafe
- na celý večer vypnout televizi a ušetřit 2 Kč za elektřinu
- nahradit značkové toaletní a hygienické potřeby „obyčejnějšími“
- vynechat sportovní a kulturní zážitky, za které se platí (squash, kino, fitcentrum...)
- nekupovat si noviny či časopisy
- místo horké vany si dát levnější sprchu a stanovit si tak úsporu např. 5 Kč
- pro sběratele: dočasně zastavit možné rozšiřování sbírky

Jde o konkrétní, i když někdy minimální částku.

Naše postní farní kasička bude na viditelném místě každou svatoprokopskou nedělní mši (9.30) až do Velikonoc, kdy bude zveřejněna „ušetřená“ částka, následně předána bratrům trapistům.

**POKUD S NÁMI DO TOHO CHCETE JÍT, PŘIDEJTE SE –
LETOŠNÍ POSTNÍ DOBA MŮŽE BÝT JINÁ NEŽ V UPLYNULÝCH LETECH!**

Tříkrálová sbírka

Letošní Tříkrálová sbírka, která v naší farnosti probíhala od 4. do 11. ledna 2015, vynesla 27 947 Kč. Vstupné z koncertu činilo 5 200 Kč. Zbývající sumu vybrali naši koledníci – především děti Vančurovy, Schindlerovy a M. Uhnáková, kteří v rámci koledy také navštívili radnici Městské části Praha 3, kde na malém koncertě studentů dechového oddělení Hudební školy na Komenského náměstí představili Tříkrálovou sbírku novému vedení radnice. Všem koledníkům srdečně děkuji za jejich čas, zpívání, zmrzlé ruce, nohy i nosy, které obětovali pro dobrou věc.

Václava Hilbertová

Náboženství dětí

pondělí–čtvrtek odpoledne

Náboženství je důležitou součástí lidského formování dětí i mládeže. Ve školním roce 2014/2015 se vyučuje od září podle následujícího harmonogramu:

- předškoláci – úterý 16.30 (M. Esterková, Z. Mináriková), místnost A
- 1. ročník ZŠ – úterý 15.45 (K. Kochová), místnost B
- 2. ročník ZŠ – úterý 16.45 (K. Kochová), místnost B
- 3. ročník ZŠ a příprava k 1. sv. přijímání – středa 16.00 (M. Szabo), místnost A
- 4.–5. ročník ZŠ – čtvrtek 18.00 (A. Drahoš), místnost A
- 6. ročník ZŠ – středa 15.40 (B. Oudová Holcátová), místnost B
- 7.–9. ročník ZŠ – čtvrtek 15.10 (B. Oudová Holcátová), místnost A

Farní centrum sv. Prokopa (Čajkovského 36, Praha 3)

Další info: <http://nabozenstvi.unas.cz>; klara.kochova@gmail.com; farlost-zizkov@iol.cz

Biblická hodina

čtvrtek 19.00–20.30

Číst Bibli není jednoduché, je těžké rozumět některým jejím obrazům i událostem. Během biblické hodiny si přečteme a společně vyložíme část Bible, předepsanou na aktuální den podle rozpisu (str. 14).

Společensví středěškoláků

čtvrtek 18.00–19.00

Setkávání je určeno studentům a studentkám středních škol, kteří si chtějí doplnit základní náboženské vzdělání a pro něž není víra pouze návštěva nedělní bohoslužby.

Katolická víra pro hledající

každý druhý pátek 19.00–20.30

Každoročně po Velikonocích se začíná otec Miloš pravidelně scházet s dospělými hledači víry, ať už jde o nepokřtěné, pokřtěné v dětství anebo jinověrce, kteří si chtějí projít základy katolické víry a připravit se k prvnímu přijetí svátostí.

Malá dogmatická teologie

středa 19.00–20.00 od 1. října

Přítomnost bývalého děkana KTF UK profesora Václava Wolfá ve farnosti přímo vybízí k využití jeho potenciálu k tomu, aby se naši dospělí farníci mohli vzdělávat v základech katolické dogmatiky.

Malá liturgika

pondělí 19.00–20.00 od 6. října

Přednášky z liturgiky se týkají nejen vysvětlení rozdílů v předkonicilním a pokonicilním chápání mše svaté, ale i jakýchkoli bohoslužeb, a přibližují různé liturgické služby i úkony.

Večerní modlitba

úterý 19.00–20.00

Abychom stavěli opravdu na skále, setkáváme se ke společné modlitbě nejen za sebe, ale také za potřeby církve a farnosti. Do označené krabice u Sv. Prokopa můžete vřazovat své prosby o modlitbu a přimluvy.

Modlitba růžence

středa 17.20–17.50

Modlitbou růžence oslovujeme P. Marii a s ní roztímáme o tajemstvích – důležitých událostech ze života našeho Pána, Ježíše Krista. Jednou týdně se modlíme růženec společně u Sv. Prokopa.

Modlitba ke Kristu v Eucharistii

termíny podle pastoračního plánu

Vidíme, že leckteré aktivity farnosti jsou životaschopné. Současně ale v různých oblastech pocítujeme nedostatky. Přijďte se proto poklonit přítomnému Kristu a v tichosti ho společně prosit o pomoc a světlo.

Polední ateliér

pátek 9.00–12.00 od 3. října

Především ženy v důchodu, které i nadále chtějí být užitečné, zdobí svíčky, vyrábějí svícny, drátují, háčkují, malují, šijí a připravují dárkové předměty k Vánocům a Velikonocům.

Trénování paměti

pondělí 17.15 od 29. září

Seniři, ale i mladší lidé, kteří překonali vážnější nemoc, mohou mít výpadky paměti. Odborná lektorka formou tréninkových cviků zdarma pomáhá při obnovování funkčnosti paměťových buněk.

Úklid kostelů

každá první sobota 8.00–11.00

Každou první sobotu v měsíci se v 8 hodin u Sv. Prokopa slouží mše. Po ní se přítomní rozdělí do skupin a vyrážejí uklízet kostely. Díky ochotě farníků a pečlivému harmonogramu by se již nemělo stát, aby některý z našich tří kostelů zůstal neuklizen.

Chcete se nechat pokřtít anebo hledáte odpověď, zda je nutný křest?

Přijďte za knězem a domluvte si s ním osobní setkání. Pak následuje příprava ke křtu formou společných setkání (*katechumenát*). V našem farním centru (Čajkovského 36, Praha 3) probíhá příprava, která může vyústit až do křtu o Velikonocích 2015. Skupina „hledajících“ se začala scházet v pátek 2. 5. 2014, nová skupina se otevře opět příští rok po Velikonocích, a to 15. května 2015.

Chcete nechat pokřtít své dítě (do 6 let)?

Přijďte na setkání rodičů (oba rodiče a bez miminka!), nejbližší se koná v **pátek 13. 2. 2015 v 19.00 hodin**. Přípravu ke křtu lze absolvovat i před narozením dítěte (v těhotenství). Další stejná příprava se koná až v pátek 13. 3. 2015. Přineste si přezůvky.

Chcete nechat pokřtít své dítě (7–14 let)?

Takovéto dítě už si zaslouží, aby o víře něco vědělo. Je tedy potřebná jeho příprava ke křtu. Najděte si čas a vyhledejte kněze, s nímž tuto přípravu domluvíte. Výuka náboženství dětí probíhá podle rozpisu na vývěškách a v Prokopských listech.

Uvažujete o svatbě v kostele?

Svatba v kostele není pouhým formálním právním aktem, ale víc – svátostí. Bůh vstupuje mezi milující pár, aby ho posvětil a pomáhal mu v letech společného života. Proto je nutná aspoň základní příprava k sňatku. Připravte se na svatbu včas, i když ještě nevíte její přesný termín! Nejbližší setkání snoubenců (č. 1) se koná v pátek 27. 2. 2015 v 19.00 ve farním centru (Čajkovského 36, Praha 3). Přineste si přezůvky.

Potřebujete se smířit s Bohem a najít klid v duši?

Svátost smíření lze přijmout v rozhovoru s knězem v *kostele sv. Prokopa v pondělí, ve středu a v pátek v době 17.20–17.55, v kostele sv. Anny v úterý 17.20–17.55, v neděli 7.30–7.55 a v kostele sv. Rocha ve středu v 6.30 a v neděli 16.30–16.55*. Patnáctiminutový duchovní rozhovor si lze objednat na čtvrtek v čase 17.00–17.45.

Jste nemocní? Potřebujete duchovní pomoc?

Pomazání nemocných se v naší farnosti uděluje starým a nemocným lidem opět společně, *o třetí postní neděli 8. 3. 2015*; mimo to v naléhavých případech volejte kněze ihned a kdykoliv, abyste s ním domluvili termín návštěvy doma nebo v nemocnici.

Zemřel vám někdo blízký a chcete se s ním důstojně rozloučit na hřbitově nebo v krematoriu? Chcete uložit jeho urnu na hřbitově?

Kontaktujte kněze *co nejdříve po úmrtí*, je dobré datum a čas rozloučení nebo uložení urny domluvit dříve s knězem než s pohřební službou.

Chcete, aby se za vašeho zemřelého nebo živého sloužila mše svatá?

Diář se nachází v sakristii kostela, přijďte proto za knězem před anebo po mši domluvit s ním nejhodnější termín *v tom kostele, kde chcete, aby se mše sloužila*.

Jste pokřtění, ale nebyli jste připravováni ke zpovědi a k svatému přijímání?

Hledajících jako vy je více, než byste si mysleli, takže se nebojte kontaktovat kněze. Příprava dospělých k přijetí těchto svátostí probíhá *společně s dospělými, kteří se připravují ke křtu*, ve farním centru (Čajkovského 36, Praha 3) – viz výše.

Nebyli jste u biřmování?

Svátost biřmování se v naší farnosti uděluje dospělým křesťanům každoročně na podzim. Přihlašování probíhá v listopadu a prosinci 2014, přípravná setkání se pak konají od ledna do září 2015 ve farním centru: 8. 2. 2015, dále 8. 3., 19. 4., 17. 5., 7. 6., 19. 7., 13. 9. 2015 – pokaždé v 15 hod. Termín nejbližšího biřmování je stanoven na *neděli 27. září 2015*.

Mše svaté ve farnosti sv. Prokopa v Praze 3 – Žižkově

	Kostel sv. Prokopa (Sladkovského nám.)	Kostel sv. Anny (Tovačovského ul.)	Kostel sv. Rocha (Olšanské nám.)	
Pondělí	18.00¹⁾ (P. Antonín Ježek)			
Úterý		18.00 (P. Antonín Ježek)		
Středa	18.00 (P. Antonín Ježek)		6.00²⁾ (P. Miloš Szabo)	
Čtvrtek	18.00 (P. Miloš Szabo)			
Pátek	18.00 (P. Miloš Szabo)			
Sobota	8.00³⁾ (P. Miloš Szabo)			
Neděle	9.30 (P. Miloš Szabo)	8.00 (P. Václav Wolf)	11.00	17.00

¹⁾ s latinským ordináři, jednou za čtvrtletí v tridentském ritu

²⁾ v adventní době roráty

³⁾ pouze první sobotu v měsíci, po ní úklid kostelů

Neděle – kostel sv. Rocha – 11 h a 17 h:
P. Szabo, P. Ježek

Úřední hodiny v kanceláři (Čajkovského 669/36, 130 00 Praha 3 – Žižkov)

Pondělí	8.30–11.30 (vydávání dokumentů a základní informace)	pastorační referent Michal Hladík
Úterý	15.00–17.00 (vše)	výpomocný duchovní Antonín Ježek
Středa	8.30–11.30 (vše)	farář Miloš Szabo
Čtvrtek	8.30–11.30 13.30–16.30 (vše)	farář Miloš Szabo

Kontakty:

farář: P. Miloš Szabo
mobil: (00420) 775 609 952

e-mail: zizkov@efara.cz
web: www.farnost-zizkov.cz

Ekonomické okénko

k 31. I. 2015		největší očekávané výdaje v únoru 2015:	
výše dluhu (úvěr):	4 242 806 Kč	splátka úvěru:	29 324 Kč
povinná měsíční splátka:	29 324 Kč	Hlídaní kostelů na první čtvrtletí 2015:	15 792 Kč
sbírka na splácení úvěru (leden 2015):	15 230 Kč	Faktury za elektřinu ve všech objektech:	??? Kč
č. ú. farnosti: Sberbank 4200172251/6800			
VS na opravu kostela sv. Anny: 26072013			